

Мис Америка

Miss Drag-Queen of America

издига в ръката си пластмасов микрофон
вместо пламтящ факел
и короната ѝ се протяга алчно към звездите
като небостъргачите на нощен Манхатън.

Тази вечер подиумът я освобождава
от робството да бъде мъжествена,
само защото се е родила мъж.
Тя не иска да бъде жена – единият пол
не би означавал нищо без другия

65

под великолепието на роклята ѝ.
Затова на въпроса на журито отговаря
простичко и без kanka kokemство,
че ще се върне към мъжките дрехи,
когато станат разкошни като женските.

И милиони плаzmени еkrани умножават красомата ѝ -
съвършеното лице с цвят на пустиня,
застиналия Ниагарски водопад в ирисите,
брилянтина, примиgваш в електронен екстаз
като безкрайните светлини на Лас Вегас.

И в този кадър няма нищо по-модерно
от стоичесцата ѝ усмивка, скъсала завинаги
с лошия вкус на миналото.
И няма нищо по-изгубено извън фокус
от образа на истинската женственост.

Тази вечер силуетът ѝ се извива към небесата
като иронична въпросителна, като укор,
като прозрение, внезапно заискряло в ликра.
После се спуска над зрителите с послание,
небрежно свито от филм на Алмодовар:

Лека нощ... и не забравяйте – казва тя,
и гласът ѝ вибрира през сърцата в стерео -
че всички ние сме толкова по-истински,
колкото повече се доближаваме
до мечтите си.